

Februars frost

1

Frosten knager, frosten knuger,
februar er lagt på is,
frosne dage, frosne uger,
nattefrost, naturligvis —
kyndelmisse slår sin knude,
frosset er dens pælestik,
pælestukket står derude
snemand frost med stivnet blik.

2

Stivnet står jeg selv og skuer
ud på fjordens frosne vand,
isen rejser sig i skruer,
tavse skrig fra frostens land —
stemmer fra et fremmed rige,
hvor selv tiden fryser fast,
hvor den talende må tie,
tøjle tankens feberhast.

3

Under frostens herredømme
føler jeg mig sært tilpas,
svæver jeg i vinterdrømme
gennem is så klar som glas —
isen er et tankeprisme,
sjælens lys et strålebundt,
i en drøms impressionisme
vender jeg min verden rundt.

4

Set fra nedden, under isen,
står mig alting mere klart,
væk er sløret, tågedisen,
tankens omrids tegnes snart —
i en frossen underverden,
i en kølig sindstilstand
ser jeg livet, al min færden,
lagt i blød i iskoldt vand.

5

Koldt og varmt slår ud i luer,
frosten æder alting op,
hvad dens ild fortærer, sluger,
skjuler sig i sind og krop —
følelsernes krinkelkroge
renses op og renses ud,
dråber fra en frostsprængt tåge
drypper på min nøgne hud.

6

Renset til min sjæl og kerne
er jeg en krystal af kvarts,
hvad mig februar lod fjerne,
letter mig min gang i marts —
lad det svide, lad det brænde,
lad alt mørkt med frosten dø,
snart vil vintersolen tænde
liv i unge frøken tø.

Poul Michael von Bülow 2026